

ПЕКАРНА „ДЖИНДЖЪРБРЕД“
Дрийм Харбър 5

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Gingerbread Bakery*

© 2025 Laurie Gilmore

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Cover illustration © Kelley McMorris/Shannon Associates

Translation © Ciela Norma AD 2026, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайево, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5430-2

ЛОРИ ГИЛМОР

ПЕКАРНА
„ДЖИНДЖЪРБРЕД“

Превод от английски:
Карина Горанова

 ciela

*На всички читатели, които настояваха за
историята на Ани и Мак още от самото начало...*

Да започваме!

ФЕРМАТА НА ЛОГАН

КЪШАТА НА ХЕЙЗЪЛ

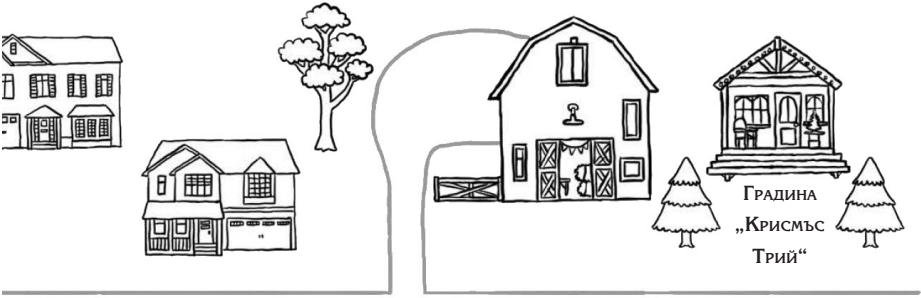
МАГАЗИН ЗА ЦВЕТА МАГАЗИН ЗА СЛАДОЛЕД МАГАЗИН ЗА ДОМАШНИ ЛЮБИМЦИ

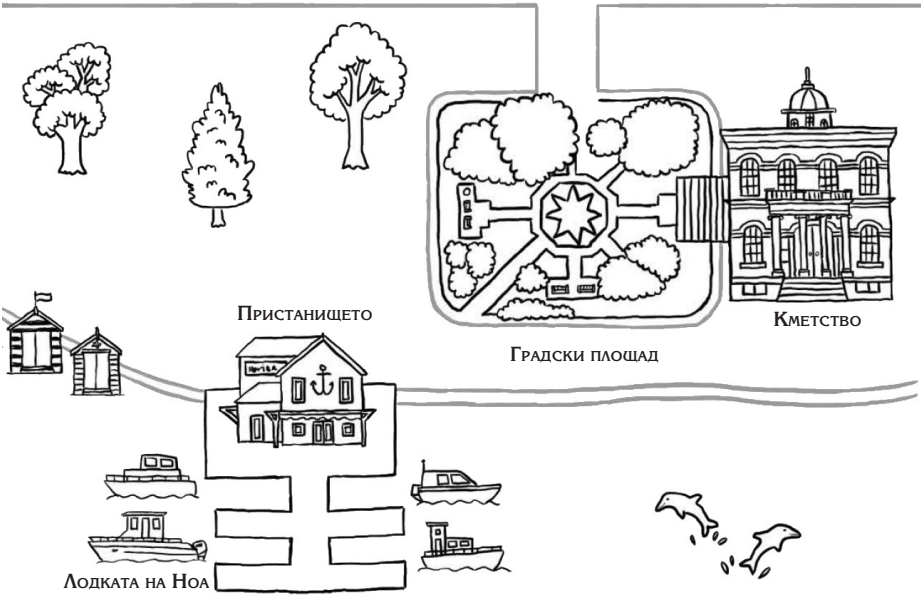
ХОТЕЛ И СПА

ДРИЙМ ХАРБЪР

СЕНТЪРЪ АВЕНЮ

ПЛЕЙЛИСТА

- “Landslide” – Haley Klinkhammer
“is it new years yet?” – Sabrina Carpenter
“So It Goes...” – Taylor Swift
“Astronomy” – Conan Gray
“good 4 u” – Olivia Rodrigo
“Stick Season” – Noah Kahan
“Fine Line” – Harry Styles
“True Love” – Ariana Grande
“MAYBE” – Gabriela Bee
“IDGAF” – Dua Lipa
“Merry Xmas, Please Don’t Call” – Bleachers
“Christmas Song” – Phoebe Bridgers
“Dress” – Taylor Swift
“Coffee” – Chappell Roan
“us.” – Grade Abrams, Taylor Swift
“Wildest Dreams” – The Native
“Overkill” – Holly Humberstone
“Please Please Please” – Sabrina Carpenter
“Sweater Weather” – The Neighbourhood
“Here With Me” – d4vd
“Juna” – Clairo
“Mystical Magical” – Benson Boone
“18” – One Direction
“Iris” – The Goo Goo Dolls
“So High School” – Taylor Swift

ГЛАВА ПЪРВА

Сега

Ани Андриус харесваше повечето хора. Тя беше дружелюбна, общителна и силно ангажирана с делата на Дрийм Харбър, никога не пропускаше градско събрание, подкрепяше местния бизнес с безрезервна лоялност и беше председател на Комитета на възпитаниците на гимназията в Дрийм Харбър. Докато учеше в нея, беше избрана за най-всеотдайна ученичка, както и за гимназистката с най-големи шансове да стане президент на САЩ от всички в училището. Пекарната ѝ беше обичана от всички, истинска институция в града, която освен всичко друго беше печелила наградата за „Най-добра витрина“ за Коледа три пъти поред. Ани гледаше племенниците и племенничките си, галеше всяко куче, покрай което минаваше по време на сутрешните си разходки, а с най-добрата си приятелка бяха неразделни още от детската градина, което според нея говореше много за характера ѝ. Нямаше две мнения, Ани беше истинско слънчице.

Имаше обаче един жител на града, когото лъчите ѝ просто не можеха да огреят. Един-единствен човек на тази планета, към когото не можеше да се държи любезно. Просто защото не искаше. Просто защото го мразеше.

А през следващите три дни беше обречена да е в компанията му.

– Ани – изсъска през зъби Хейзъл и я побутна по рамото. – Пак гледаш лошо.

Да, тя отново гледаше лошо, право в глупавата физиономия на Маколи Съливан. И беше готова да продължи да го гледа свирепо, докато главата му не изгори в пламъци, само че в момента се намираха на репетицията преди предсватбената вечеря на Джийни и Логан. Такова нещо изобщо не съществуваше, но Джийни искаше минипразненство само с хората от сватбеното тържество, преди лудостта на сватбения уикенд да започне тази вечер с истинската предсватбена вечеря. Пък и кой би посмял да възрази на желанието на булката? Не и Ани, защото тя беше мил човек. За разлика от някои други хора.

Мак ѝ намигна, сякаш прочел мислите ѝ.

– Възразявам – изтърси тя, с което прекъсна много кратката и твърде недодялана благодарствена реч на Логан към шаферите му. Всички се бяха събрали на маса в палачинковата къща „Строубъри Пач“. Беше 11 часът преди обяд и в този декемврийски петък нямаше почти никакви клиенти, ето защо всички чуха думите, които Ани не възнамеряваше да изрече на глас.

Логан, Джийни, Хейзъл, Ноа, Кира и Бенет се обърнаха и погледнаха към нея, а Мак се ухили самодоволно. Ани едва сдържа желанието си да се протегне през масата и да го удуши.

– Според мен това не е моментът, в който да изкажеш възражения – отбеляза Ноа с усмивка. Хейзъл го сръчка с лакът и той изохка.

– Смяташ, че има причина да не се оженим, така ли? – попита Логан и сбърчи вежди, сякаш редеше сложен пъзел. – Защо, по дяволите, би имала нещо против най-добрият ѝ приятел и прекрасната му годеница да се врекат във вечна вярност пред целия град?

– Не! Разбира се, че няма причина да не се ожените! Това не е... аз не... не за това говорех.

– А за какво говореше, Анабел? – попита Мак, а лукавата му усмивка стана още по-широка.

– За теб! Говорех за теб! – почти изкрещя тя и малкото клиенти от останалите маси се обърнаха към нея. – Възравявам срещу твоето присъствие на сватбеното тържество – каза тя с по-нисък глас, наведе се към него през масата и едва не изцапа дрехите си в покритата си с кленов сироп чиния. – Не знам как изобщо си се озовал тук. Ти никога не си бил приятел с Логан, дори го тормозеше.

Мак вдигна ръце в своя защита.

– Първо – каза той, – не съм го тормозил. Е, може да съм се шегувал с него, но винаги е било съвсем добродушно.

– През целия десети клас в гимназията му викаше Олд Макдоналд и му пееше песничката всеки път, когато минаваше покрай него!

Мак поклати глава.

– Как изобщо помниш подобни глупости, Ани? Да не би да си записвала всичките ми малки прегрешения в специална тетрадка?

Ани изсумтя.

– Нямахте ли да ти е приятно, ако се интересувах от теб толкова много?

– Като гледам, и сега доста се интересуваш.

– Ха! Не ми пука за теб, Маколи. Просто не разбирам какво изобщо правиш тук... Ох! Хейз, престани да ме ръчкаш с този лакът! Ох! – Ани вдигна поглед и видя, че Джийни я гледа със сълзи на очи. Мамка му. Беше заплакала булката.

– През целия уикенд ли ще сте такива? Аз исках само всички да се забавляваме – подсмръкна Джийни, а Ло-

ган имаше вид на човек, готов да удуши Ани, ако не оправя нещата веднага.

– Не, не, не. Ще се държим прилично, нали, Мак?

– Да. Поведението ни ще бъде за пример, обещавам – отвърна той с ръка на сърцето, а Ани едва се сдържа да не каже на всички, че обещанията на Мак не струват пукната пара. Приятелите ѝ обаче все още нямаха представа защо мрази Мак толкова много, а тя със сигурност нямаше да им каже. Освен това Ани току-що беше обещала на Джийни да се държи като зрял възрастен човек, какъвто всъщност беше, а нейните обещания имаха стойност.

Ани беше в състояние да го изтърпи през следващите седемдесет и два часа и да устои на желанието си да го удуши с голи ръце. Тя щеше да потисне агресията си към Мак в името на най-добрите си приятели. С Логан бяха като брат и сестра от петгодишни, с Хейзъл бяха неразделни, а Джийни вече обичаше не по-малко от останалите си приятели. Ани нямаше да си позволи да провали сватбения им уикенд.

– Джийни, съжалявам наистина. От сега нататък ще коментирам Мак само наум.

Всички на масата, в това число и Мак, изглеждаха скептически.

– Сериозно! Ще се постарая да се въздържам през целия уикенд, обещавам.

Бенет се наведе към Кира и прошепна:

– Знаем ли каква е причината да се държи така с него?

Кира повдигна рамене.

– Сложна история? – прошепна в отговор тя.

– Нищо подобно – прекъсна я Ани. – Нямаме никаква история.

При тези нейни думи Мак трепна и в очите му проблесна нещо, подобно на тъга или съжаление, но Ани не му обърна никакво внимание. Тя просто не можеше да го направи, не и ако искаше да запази здравия си разум. Ани се усмихна и се обърна към Джийни.

– Няма нищо сложно. Всъщност всичко е съвсем просто. Двама от хората, които обичаме повече от всичко на света, се женят и ние – Ани посочи към масата с приятели пред себе си – ще се погрижим този сватбен уикенд да се превърне в най-хубавия в историята.

– Добре – каза Логан. – Защото Мак ми е шафер. Някои от нас са успели да оставят десети клас в гимназията зад гърба си.

Ани имаше чувството, че ѝ се завива свят от всички думи, които ѝ се наложи да преглътне, но въпреки това го направи. Заради приятелите си и в името на тази сватба тя си спести отговора, че за нея нещата са отишли много по-далеч от десети клас.

– Разбира се – отвърна тя. – Мак ти е приятел, разбирам.

Ани вдигна чашата си с портокалов сок и всички се присъединиха към наздравицата.

– За Логан и Джийни.

– Наздраве!

Всички чукнаха пластмасовите си чаши със сок една в друга и Ани с облекчение видя, че Джийни отново се усмихваше, а изражението на Логан не беше чак толкова убийствено. Уф! Сватбена криза номер едно току-що беше предотвратена. Разбира се, причината за нея беше Ани, но тя поне успя да я потуши.

Тя, а не Мак.

Ани отново погледна през масата към него. Той най-спокойно говореше и се смееше с Бенет и Кира. Мак

беше все така вбесяващо красив, както в гимназията, и това никак не ѝ помагаше. Не че щеше да му го признае – нито тогава, а още по-малко сега.

Ани и Мак не бяха приятели и просто нямаше логика помежду им да има каквото и да било.

Точно това му беше казала преди единайсет години.

Мак обаче просто не умееше да слуша хората.